

Женись на Флавії – в ній все те маєш,  
Що поодинці як красу сприймаєш:  
Хоч очі впалі, але пухлі губи;  
Хоч бляклі брови, зате чорні зуби;  
Хоч крок важкий – поводженням легка;  
Худющі перса – тілом же гладка;  
Хоч щоки жовті, та руде волосся;  
Свою віддай – їй цноти б додалося.  
Це – складові краси: варт поєднатись  
Їм правильно – і буде зір втішатись;  
Як в судженій сплелися кольорами  
Вони, то не питай уже, як саме.  
В духах когось цікавить, чи знайде  
В них амбру й мускус, а не скільки й де.  
Всі складові ввійшли в ній в протиріччя  
Й краси лиш анаграма – це обличчя.  
Коли ми переставим букви в слові,  
Що значитиме вже воно в розмові?  
Хтось наспів скомпонує з нот у гамі,  
А інший, ноти маючи ті самі,  
Не гірший створить, аніж попередній:  
Як речі добрі, то як хоч поєднуй.  
Якщо на інших схожа, то красива  
Така ж вона, як ні – то особлива;  
Любов – це диво, то ж не зневажай,  
А дивною її також вважай.  
Краса зника – й перестаєм любити:  
Її ж лице вже гіршим не зробити.  
Жінки мов ангели: красиві схожі  
На тих, що впали; а вона – як божі,  
Що не піддатливі бісівським впливам;  
Гріх менший бути потворним, ніж красивим.  
На бал вдягаєм шовк, тонке сукно,  
А в мандрах – шкіру й грубе полотно.  
Краса безплідна: часто гірший шлях

Веде до кращої землі в полях.  
В ній вірності наочність перед нами,  
Бо навчена минулими гріхами;  
І євнухів не треба приставляти,  
Як навіть з ворогами оставляти:  
Коли суціль оточене болотом –  
Для міста це найкращим є оплотом;  
А їй лице за оберіг так буде,  
Якщо у справах муж кудись відбуде.  
Чи ж є ще хтось, що в ніч так день схиляє,  
Й хто більш, ніж море, й мавра відбіляє?  
Та, що жила в борделі років сім,  
Черницею тепер здається всім;  
Стогнатиме в пологах від натуги:  
"Метеоризм," – зітхнуть лиш повитухи.  
Кому ще віриш менш, хоч і клянеться,  
Ніж відьмі, як в чаклунстві зізнається?  
Що у безпеці з нею лиш – збагнув?  
Річ модну б кожен чоловік вдягнув.